

מסורת הש"ס

(א) מנחות כטו: (ב) נער חוספות כבא קמא עג: ד"ה כדן, (ג) ז"ל ואמר, (ד) נזיל ובגו. רש"ז, (ה) נזיל אחר ד"ה כשעלה, (ו) [רש"ז], (ז) [שמות לב], (ח) [וי"ע חוספות כבא קמא פב, ד"ה כדן, (ט) ותי' חוס' ע"ז ב: ד"ה מלי בעין,

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מדבר וכו' פאת נגב מדבר זין:

גליון הש"ס

גב' קנאה יש ביניכם. ע"י ברע"י בתומא בראשית א כ"ז וברא"ס שס: שם מיר הורו לו להקב"ה. ע"י מורת חיים סנהדרין דף עא ד"ה ולמה נכתבו: שם בלום יש עבר שנתן שלום. ע"י מהרש"א בח"א רפ"ד דנדרות. וקושייתו ומירובי בתום' ב"ק עג ע"כ ד"ה כדו:

מוסף רש"י

ויכפר על העם. ח זה מסר לו מלך המות כשעלה לקדש, שהקטורת עולה המנפה במדבר יו י"א. בתרים לאותיות גנון התנון דקשר תורה (מנחות כס),

אמר רבי עקיבא פרק תשיעי שבת

קנאה יש ביניכם. שאתם צאים על ידה לדי רציחה: **מסר לו למדו: כהדם בשכר**. שחרפוך וקראוך אלס נוזר מאדמה לשון שפלות: **מסר לו סודו**. להקטיר מנחות קטורת בשעת מגפה ולעמוד בין הממים ובין החיים: **ואי לאו דאמר ליה**. מלאך המות: **מנא ידע**. הלא בתורה לא נכתב: **בדאי אסא**.

בתמיה: **קושר כפרים**. כגון הכך

דאמר'י בפרק הבונה (למן דף קד.) תגא

דקוף לגבי רי"ש וכן שטענ"ז ג"ץ שזריכין כל אות ג' זיוינס כדאמרין (במנחות דף כט:): ראש הזי"ין נממח לימין ולשמאל בגוג' מעט וכן ראש השי"ן השמאלי וכן כל ראשי שצע אותיות הללו בכל מקום שהן: אין שטוס. אין דרך לימץ שלוס: **בעיך**. במקומך: **לעורני**. לומר תללח

מלאכתך: **מיד**. בעליה אחרת אמר לו יגדל נא כח ה': (ס) **כא פשטן**. הוא יכר הרע המחטיא את האדם הוא העולה ומסטי'.⁽¹⁾ [והאומר] דהוא מדת הדין אין הגון בעיני: **כשעלה משה**. להר אמר להם לסוף מ' יום אני

כא בתוך שש שעות הם סבורים שאותו יוס שעלה צו מן המנין היה והוא אמר להם מ' יוס שלימים יוס ולילו עמו ויוס עלייתו אין לילו עמו שהרי צו' בסיון עלה נמלא יוס מ' צי"ן בתמוז היה צי"ו כא שטן ועירצב את העולם והראה דמות חשך ופסילה דמות ענן וערפל וערצובא לומר ודאי מת משה שהרי כאו כבר שש ולא כא. ואי אפשר לומר שלא טעו אלא ציוס המעונין בין קודם חלות לאחר חלות שהרי לא ירד משה עד יוס המחרת שנאמר' וישכימו ממחרת וגו': **כאו שש**. שקבע לכם: **שנאה לעור"ס**. שלא קצלו צו תורה: ^{שפרי}

שנתן לי הקב"ה תורה א"ל הקב"ה של עולם חמודה גנוזה יש לך שאתה משתעשע בה בכל יום אני אחזיק טובה לעצמי אמר לו הקב"ה למשה הואיל ומיעטת עצמך תקרא על שמך שנאמר וַיִּזְכְּרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי וְגוּ' (וא"ר יהושע בן לוי ⁽⁶⁾) בשעיה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שהיה קושר בתרים לאותיות אמר לו משה אין שלום בעיך אמר לפניו כָּלֹּם (יש עבר שנותן שלום לרבו ⁽⁷⁾) א"ל היה לך לעורני מיד אמר לו וַעֲתָה יִגְדַּל נָא כַּח ה' (באשר דברת ⁽⁸⁾) (אמר) ר' יהושע בן לוי מ"ד וַיֵּרָא הָעָם כִּי בּוֹשֵׁשׁ מֹשֶׁה אֶל תִּקְרִי בּוֹשֵׁשׁ אֵלָּא בָּאוּ שֵׁשׁ בִּשְׁעָה שְׁעֵלָּה מֹשֶׁה לְמָרוֹם אִמֵּר לָהֶן לִישְׂרָאֵל לְסוֹף אַרְבַּעִים יוֹם בַּתְּחִלַּת שֵׁשׁ אֲנִי בָּא לְסוֹף מ' יוֹם בָּא שִׁמְיָן וְעִירַבְבִּי אֶת הָעוֹלָם אִמֵּר לָהֶן מֹשֶׁה רַבְכֶּם הֵיכֵן הוּא אִמְרוּ לוֹ עֲלֵה לְמָרוֹם אִמֵּר לָהֶן בָּאוּ שֵׁשׁ וְלֹא הִשְׁגִּיחוּ עֲלָיו מֵת וְלֹא הִשְׁגִּיחוּ עֲלָיו הֲרָאָה לָהֶן דְּמוּת מַמְתּוֹ וְהֵיִינוּ דְקָאִמְרִי לִיהּ לֵאחֲרֵן כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ וְגוּ' (א"ל ההוא מרבנן לרב כהנא מי שמיע לך מאי הר סיני ⁽⁹⁾) א"ל הר שנעשו בו נסים לישראל הר ניסאי מיבעי ליה אלא הר שנעשה סימן טוב לישראל הר סימנאי מיבעי ליה א"ל מ"ט לא שכיחת קמיה דרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע דמעיניי באגדתא דרב חסדא ורבה ברי' דרב הונא דאמר'י תרווייהו מאי הר סיני הר שירדה שנאה לעכו"ם עליו והיינו דאמר ר' יוסי בר' חנינא ה' שמות יש לו מדבר צין שנצטוו ישראל עליו מדבר קדש שנתקדשו ישראל עליו מדבר קדמות שנתנה קדומה עליו מדבר פארן שפרו

בפארן ⁽¹⁰⁾ דהוה משמע דפארן היא אומה אחרת כמו שעיר אלא גרס מאי צעי בשעיר ומאי צעי בחימן וסיני נמי היינו מדבר אין דכתיב מדבר אין היא קדש וסיני איקרי קדש דכתיב בספר (תהלים כט) קול ה' יחיל מדבר יחיל ה' מדבר קדש משמע דהיינו בשעת מתן תורה ומיהו קשה לר"י דהא מדבר קדמות היה מורחה של ארץ ישראל דכתיב (דברים ג) ואשלח מלאכים ממדבר קדמות אל סיחון מלך חשבון וגו' שהיתה במורח של א"י דכתיב (שם ד) בעבר הירדן מורחה שמש ומדבר אין ופארן היינו דדרומה כמו שנשמע בפסוקים שהבאתי ואף יתכן דמדבר קדמות היינו מדבר סיני:

אמר רבי עקיבא פרק תשיעי שבת

תורה היבן היא. וא"ת וכי שטן לא היה יודע מתן תורה וי"ל דאמרין במדרש לפניו ילך דבר שטרדו הקצ"ה למלאך המות בשעת מתן תורה שלא יקטרג לומר אומה שעמידה לחטוא לסוף מ' יוס בעגל אמה נותן להם התורה והוא שטן והוא מלאך המות כדאמר'י בפ"ק דצ"צ (דף נט.)

ואמר'י נמי בסנהדרין (דף כו:): **תושי'** שניטנה כחשאי מפני השטן:

לסוף מ' יום אני בא. פירש בקונטרס דאותו יוס שעלה

צו אינו מן המנין והוא היה אומר להם מ' יוס שלימים יוס ולילו עמו ויוס עלייתו אין לילו עמו שהרי ו' בסיון עלה נמלא יוס מ' היה צי"ן בתמוז ואין נראה לר"י צן רצינו מאיר דזהדיא משמע בפ"ק דיומא (דף ד.) דיוס עלייה מן המנין דקאמר התם בשלמא לר"ע משכחת להו דצי"ן בתמוז נשמדכו הלוחות כ"ד דסיון ושימסר דתמוז מלו להו מ' יומין וביצבסר בתמוז נחת אלמא חשיב יוס עלייה ואיכא מ' יוס ומ' לילה כשתחשוב לילה שאחר היום ועוד אס לא תחשוב יוס עלייה לא ישלמו מ' ימים אחרונים עד אחר יוס הכפורים ושלמו צויה"כ שאו א"ל מה שפרש"י בפרשת כי תשא שצי"ט בתמוז עלה קשה לר"י שאו לא תמלא שלמו מ' ימים אחרונים ציוס הכפורים !):

מדבר צין. קשה לר"י דע"כ מדבר צין לאו היינו מדבר פארן דמדבר צין בתחילת דרומה של ארץ ישראל דכתיב כאלה מסעי והיה לכם פאת נגב (ס) ממדבר צין על ידי אדום וכתיב וגסב לכם הגבול מנגב וגו' והיו מולאמותיו מנגב לקדש צרעע וקדש צרעע היינו פארן דכתיב בשילוח מרגלים וישלח אותם משה ממדבר פארן ובספר (יהושע יד) כתיב שאמר כלב בשלוח אותי משה מקדש צרעע לרגל את הארץ וכן כאלה הדברים כתיב ונבא עד קדש צרעע ומפרש מיד שלוח מרגלים ועוד דכמה מסעות היו ממדבר פארן עד מדבר צין דבסוף כהעלותך כתיב ואחר נסעו העם מחצרות ויחנו במדבר פארן ובאלה מסעי כתיב ויסעו העם מחצרות ויחנו ברתמה א"כ רתמה היינו פארן וחשיב כמה מסעות עד מדבר צין וכן צין פארן נסיני מהלך י"א יוס דכתיב אחד עשר יוס מחורב דרך הר שעיר עד קדש צרעע א"כ מדבר צין ופארן וסיני לאו הכל אחד ואורי" דהכל מדב' אחד וגדול היה דע"כ סיני היינו פארן דכתי' הופיע מהר פארן ובפרק שור שנגח ד' וה' (צ"ק דף נח.) דרשין מפארן הופיע ממוןן לישראל גבי שור של ישראל שנגח שור של עובד כוכבים פטור וז"ל צריש מסכת ע"ו (דף כ:) מאי צעי בשעיר ומאי צעי

בפארן ⁽¹⁾ דהוה משמע דפארן היא אומה אחרת כמו שעיר אלא גרס מאי צעי בשעיר ומאי צעי בחימן וסיני נמי היינו מדבר אין דכתיב מדבר אין היא קדש וסיני איקרי קדש דכתיב בספר (תהלים כט) קול ה' יחיל מדבר יחיל ה' מדבר קדש משמע דהיינו בשעת מתן תורה ומיהו קשה לר"י דהא מדבר קדמות היה מורחה של ארץ ישראל דכתיב (דברים ג) ואשלח מלאכים ממדבר קדמות אל סיחון מלך חשבון וגו' שהיתה במורח של א"י דכתיב (שם ד) בעבר הירדן מורחה שמש ומדבר אין ופארן היינו דדרומה כמו שנשמע בפסוקים שהבאתי ואף יתכן דמדבר קדמות היינו מדבר סיני:

תצלין

פמ.

תורה אור השלם

1 זָכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקִדְשׁוֹ: שְ�מוֹת כ ח 2 לֹא תֵשֵׂא אֶת שֵׁם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשׁוּא כִּי לֹא יִקְרָה יְיָ אֶת אִשְׁרֵי יִשְׂרָאֵל אֶת שְׁמוֹ שְ�מוֹת כ ז 3 כִּבֵּד אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכּוּ יְמֶיךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ שְׁמוֹת כ יב 4 לֹא תִרְצֵץ לֹא תִנָּאֵף לֹא תִגַּב לֹא תַעֲבֹד בְּרֶגֶץ עֵד שְׁקָר שְׁמוֹת כ יג 5 יְיָ אֲדִינֵנוּ מִה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ: תהלים ח י 6 עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי לְקַחְתָּ מִתְּהוֹת בְּאָדָם וְאָף סוֹדֵרִים לִשְׁכֹּן יְהִי אֱלֹהִים: תהלים סח ט 7 וַיִּקַּח אֶתְּרֵךְ בְּאִשְׁרֵי דָבָר מִשֶּׁה וְהָיָה אֵל תוֹךְ הַקִּהְלָה וְהָיָה הַתוֹךְ הַנֶּחֱפֵי בְּעֵינֵי וַיִּתֵּן אֶת הַקְּטֹרֶת וְיִכְפֹּר עַל הָעָם: במדבר יז יב 8 וַיַּעֲבֹד בֵּין הַתְּהוֹמִים וּבֵין הַתְּהִים וַתִּצְעַר הַדִּמְנָפָה: במדבר יז יג 9 אֱלֹהִים הֵבִין דְּרָגָה וְהוּא יָדָע אֶת מְקוֹמָהּ: איוב כח כג 10 תְּהוֹם אֲמַר לֹא בִי הִיא וְהֵם אֲמַר אֵין עֲמָדִי: איוב כח די 11 אֲבָדוֹן וְקוֹת אֲמָרוּ בְּאֲזִינוּ שְׁמַעְנוּ שְׁמַעְתָּ: איוב כח כב 12 זָכְרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֹרֵב עַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְיִכְפֹּר וּמִשְׁפָּטִים: מלאכי ג כב 13 וַעֲתָה יִגְדַּל נָא כַּח אֲדִינִי בְּאִשְׁרֵי דְבִרְתָּ לֵאמֹר: במדבר יד יז 14 וַיֵּרָא הָעָם כִּי בִשַׁשׁ מִשֶּׁה לָּרִדְתָּ מִן הַהָר וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶתְרֵךְ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוּם צֵשֶׂה לָּנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לִפְנֵינוּ כִּי זֶה מִשֶּׁה הָאִישׁ הַעֲלָנוּ מִצְרָיִם מִצְרַיִם לֹא יָדַעְנוּ מִה הָיָה לוֹ: שְ�מוֹת לב א

עין משפט
נר מצוה

פמ:

תבֿלֿיץ שנים וישלשה שמות והן מין אחד. פירש רש"י כמו פלפל ארוך פלפל לכן פלפל שחור^א ולפי^ב הא דקמני בסיפא^ג ר"ש אומר ד' שמות ממין אחד או שני מינין משם אחד אין מנטרפיץ^ד משכחת לה שני מינין משם אחד כעין שמנינו לקמן (דף ג.) תרי

גוויי אהלל אצל ה' תימה^ה ויכי בשציל שיש להם שם אחד יש להן להנטרף יותר מה מועיל השם לגרום הצירוף כיון שהם שני מינין ואין טעמם נשזה ומפרש ר"מ דג' עיניי איסור כגון של ערלה או של כלאי הכרס ושל אשירה ושל עיר הנדחת^ו קרי ג' שמות ^זכדאמרין שלא השם המציאו לידי מכות מציאו לידי תשלומים וצפרק התקבל (נ"מ ק"א).^ח עובר בכל השמות הללו וכן משמע בזה"א בירושלמי בריש פ"ב דמסכת ערלה^ט דקמני התרומה ותרומת מעשר ותרומ' ^ישל דמאי והחלה והצבורים עולין בחדד וימאה ומנטרפיין זה עם זה וקאמר עלה בגמרא לרבי שמעון נזכרה אע"ג דאמר ר"ש אין שני שמות מנטרפיין הלא מודה שכולם שם תרומה^{יא}: **אסוריין ומצטרפיין**. לכאורה נראה מדמניי אסורים ונתנא תו מנטרפיין דאסורין היינו לאסור את הקדירה ומנטרפיין למלקות ואף על גב דלענין חיוב חטאת אמרי' צפ' כלל גדול (נשיל ע"ב). דחלב^{יב} ופיגול ונותר אין מנטרפיין למלקות מנטרפיין וצפרק בנתרא דע"י^{יג} (דף סו.) דפליגי אציי ורבא דאציי סבר בנתר טעמא אזלינן וקאמר אציי מנא אמיינא לה דתנן תכלין צ' וגו' שמות כו' אלא צ דבתר טעמא אזלינן כולהו חד הפחות ניניהו אלא א' בנתר שמא אזלינן האי שמא לחוד והאי שמא לחוד ורבא אמר הא מני ר"מ היא דאמר כל איסורין שבתורה מנטרפיין זה עם זה שנאמר לא תאכל כל תועבה כל שחיעבתי לך הרי הוא צבל תאכל משמע דלאציי אחיא אפי' אליצא דרבנן דר"מ אע"ג דע"כ פליגי עליה לכל הפחות לענין מלקות סבר אציי דלא פליגי אלא צ' והא דאמר ריש לקיש צפרק התערובות (ונחיש ע"ה). הפיגול והנותר והטמא שצולגן זה צזה ואכלנן פטור אי אפשר שלא ירצה מין על חצירו ויבטלנו ולמלקות איירי דנעטמא לא שייך ציה חטאת ועוד מדקאמר התם ש"מ התראת ספק לא שמה התראה ומדמבטלין זו את זה היה משמע דשני איסורין לרבנן דר"מ אין מנטרפיין צ"ל דאע"פ שמבטלין זה את זה כשצולגן מנטרפיין הן למלקות וכן מוכח במעילה צפרק קדשי מוצח (דף ק"א): דתנן הפיגול והנותר והטמא^י אין מנטרפיין וקאמר בגמרא לא שנו אלא לטומאת ידים אצל לאכילה מנטרפיין והא דאינטריך^{יז} (ה) לאחויי קרא דלאכילה מנטרפיין מלא יאכל כי קדש הס כל שצקודש פסול צה הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו פירוש מדגאמרו צללו אחד מנטרפיין לא אינטריך אלא לר"ש דאמר צ' שמות אין מנטרפיין וצקודש מודה משום קרא דרבי אליעזר אצל לרבנן אפילו צעלמא מנטרפיין והא דתנן צפ' קדשי מוצח (מעילה יח.) הערלה וכלאי הכרס מנטרפיין אחיא

שפיר כרבנן אליצא דאציי ומיהו לפי לאיסור דאי למלקות הא אית ליה כל שהוא למכות ור"ת מפרש דאסוריין מנטרפיין הכל מיירי להנטרף לאסור את הקדירה ולא למלקות א"נ אסורין בנתינת טעם אס נפלו צקדירה ומנטרפיין לאסור בתערובת יבש צלא נתינת טעם והשתא הוי מנטרפיין^{יח} כמו אין מנטרפיין

אמר רבי עקיבא פרק תשיעי שבת

שפרו ורצו. דכל אחד נמעצרה אשתו זכר צמצות שוצו לכס (להליכסו) ולא ידענא היכא רמיזא: **כשני מיצעי ליה**. דומיא דכשגל (ישעי א') דלא כתיב כשגלים: **ארד עמך אענך גס עלה**. כאן רמז ד' גליות. גס ריבויא הוא: **יאמר ה'**. אתה אמור המוכחה וכן אנו תולין:

ימחו. הואיל שחטאו ויתקדש שמך צעולם כשתעשה דין צעוברין על דצריך: **קראם לון בני צבורי ישראל**. שהיה גלוי לפניך סהן עמידין לומר לפניך צסיי נעשה ונשמע לקבל עולך מאהצה כנגים: **דל עשרין ולא ענשם** לפו. שכן מאינו צדור המדבר שלא ענש הקצ"ה אלא מכ' שנה ומעלה דכתיב (צמדבר יד) צמדבר הזה יפלו פגריכם וגו' מכן כ' שנה ומעלה אשר הלינותם עלי: **כי אשה אצינו**. כנגד יתחק אמרו והוא אמר להם הלאו כנגד הקצ"ה שהוא אציכס: **בשלאותם של צחול** כדרך כל הגולים שהרי ע"פ גזרת גלות ירד לשם צחצחי אדם. בשציל חיבת האדם משכמים למצרים צחצלים ולא בשלאותם: **כמרמי עול על לתייחס**. כאדם הסובל ומסייע לצהמתו להרים עולה^א מעל צוארה צלוותין ובמקלות: **ואט אלויו אזוינל**. הטייתי לכס כח להכיל את עבודת הפרך: **בותני' ציזה קלה**. כבר מפורש^ב שזה ציזה תרגומל שהיא קלה לצלל ולא צשיעור כל ציזה שיערו אלא כגרגורת מציצה קלה: **ומנטרפיין**. כל מיני צצלין זה עם זה: **קליפי אגוויס**. הגדילה ע"ג הקליפה צעזען לחין: **סעיס**. ט קרו"ג: **פואה**. י' וורג"א: **פי סכנה**. בראש הסכנה שעשאה צקליעה נתנן מעט צגד: **נפח**. מין אדמה שקורין ניטר"א: **קמוליא ואשג**. צגמרא מפרש לה: **אס הכסם**. של דס נדה. שאלו הסמנין מעצדיין על הכסם של דס נדה צצגד לטהרו: **גבו' הפס**. הוא דקולמוס מרוסס לא חזי למידי אלא להסקה: **ככא דאקלידא**. שן של מפתח: **ורמינהו**. אלתמני' דקמני צצלין מנטרפיין שני מינין לכשיעור: **צ' וגו' שמוס**. פלפל לנן שחור וארוך או אפילו מן ג' מינין והס (שס אחד) של איסור אסור אס מצינן צהן את הקדירה: **ומנטרפיין**. לתכלה אס אין ואלמר חוקיה. הא דקמני מנטרפיין:

^במייני

רש"י ברי"ה שפירו ורבו לא ידענא. עי' בריכות כה ע"כ בנשי' דרי"ה מאל שמעת ליה: תוס' ד"ה תכלין וכו' בראשית' שלא השם המציאו לידי מכות. שמת דף ד ע"ב:

מסורת הש"ס

א) ציזה לט., ב) לעיל ע"ה, ג) פי ענש שרחלון צו להוציא הוהמא וגו' ס"ח קמוליא ועי' סנהדרין מט' ונדה כב., ד) לעיל פ., ה) ע"ז סו. ערלה פ"ב מ"י, ו) נדברים הן, ז) נצ"ל ע"ה, ח) נלעיל פ., ט) נכע כמו תכלה, י) ענש שנוצעים צו אדום, יז) נע"י מוס' ע"ז סו. דרי"ה תכלין וכו' והס מין א'.

הגהות הב"ח

א) תוס' דרי"ה תכלין וכו' ותרומת מעשר ותרומת מעשר של דמאי והחלה: ב) דרי"ה אסורין וכו' דתכלה דהם ופיגול: ג) בא"ד דתנן הפיגול והנותר אין מנטרפיין כל"ל ותיבת והטמא נמחק: ד) בא"ד והא דלינטריך ר' אליעזר לאחויי קרא: ה) בא"ד ומיהו לפי זה וכו' כמו אין מנטרפיין דסיפא דר"ש: ו) בא"ד והשתא הוי מנטרפיין דרישא ממו אין מנטרפיין:

גליון הש"ס

רש"י ברי"ה שפירו ורבו לא ידענא. עי' בריכות כה ע"כ בנשי' דרי"ה מאל שמעת ליה: תוס' ד"ה תכלין וכו' בראשית' שלא השם המציאו לידי מכות. שמת דף ד ע"ב:

לעניי רש"י

קרו"ג. כרכוס.

ורצנ"א. פואה (נעשב,

ששורשו מפיקים צבב ארוס). ניטר"א. נתר (נאשגלן חנקיח).

מוסף רש"י

קליפי אגרוזין. קליפה שעל קליפי האנח (נשיל ע"ה). טיסיס. יושאל (ע"ה). פי סככה. קופ"א נותנין צגד צאמלעטה (ע"ה). מרוסס. סדוק סדקין הרבה כמו (עומס ו) והסה הנית הגדול רסיסיס (נשיל פ.). שנים וג' שמות ממין אחד. והן מין אחד, מכן פלפל לנן פלפל שחור פלפל ארוך (ע"י סו.). או משילשה מינים. וגו' שמות יס לנן ע"ה. אסורין ומצטרפיין. אס נפלו לקדירה ולא צה כדי לתכל ולא צה כדי לתכל ונטרפיו ומצינן וסן של איסור, מנטרפיין לאוסרה (ע"ה). ואמר חזקיה. הכא דקאמר מנטרפיין אע"כ דתכלא מייני ניניהו ונשתא ממי לא שוי (ע"ה).

לב א מיי פייח מהלכו שבת הלכה ד: לג ב שס הלכה ה: לד ג שס הלכה ו:

תורה אור השלם

1 לבו נא ונזכחה יאמר ה' אם ידדו חטאיכם בשנים בשלג ילבינו אם יאדימו בתולע צמזר ידדי:

2 ויאמר לאברהם ידע תדע כי נר יהיה דודך בארץ לא לקח וצבדים ונצנו אתם ארבע מאות שנה:

בראשית טו יג

3 ועל חורבך תהיה ואת אדריך תעבר ותהיה באשר תרדי ופרקך עליו מעל צוארך: בראשית כו מ

4 אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה גם עלה ויוסף וישו ידו על עיניך:

בראשית מו ד

5 כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יקירנו אתה יי אבינו נאעלנו מעולם שנה:

ישעיהו כג טו

6 ואמרת אל פרעה בזה אמר יי בני בכרי וישראל:

שמות ד כב

7 בחבלי אדם אממכם בעבותות אהבה ואהיה לקדם במימי על על לחיהם ואט אליו אוכיל:

הושע יא ד

מוסף תוספות

א. והם מין א'. מוס' ע"י סו. ב. דפי' דשמות לשון שם משם. מוס' ע"י סו. ג. דהן מנתניין במסכת ערלה. מוס' הלא"ש. ד. בשלמא צ' [ב] שמות והם מין א' משכחת לה כדפי', אלא ג' [ב] מינים והם שם אחד היכי משכחת לה כיון דשם דיל שם משם. מוס' ע"י סו. ואפילו אם תאמר. מוס' הלא"ש. וז. מכל מקום. מוס' הלא"ש. 1. מאי טעמא דמ"ד שני מינים משם אחד מצטרפים. מוס' הלא"ש. 2. דשמות דקאמר היינו שם דאיסור. מוס' ע"י סו. וז. או של שבועית אחז הביעור ויציא באלו. מוס' הלא"ש. 3. גבי השבת העבוט. מוס' הלא"ש. 4. וה"פ הכא תכלין של שנים וגו' שמות כגון פלפל וכלאים ופלפל דערלה ופלפל התרומה דתלתא איסורין, וכולן מין מפליין הם, או ג' מינים פלפליים וקנמון ושאר מינים וכולם איסור אחד, והשתא ניחא דמשכחת שפיר ג' מינים והם שם אחד כגון מאיסור אחד פי' מתרומה או מערלה או מכלאי הכרס. מוס' ע"י סו. א. דשמות היינו איסורים. מוס' ע"י סו.

^[1] דסיפא דרישא לא הוי פירושא כמו אין מנטרפיין י) דרבי שמעון דצירוף דרבי שמעון היינו

^[2] לאיסור דאי למלקות הא אית ליה כל שהוא למכות ור"ת מפרש דאסוריין מנטרפיין הכל מיירי להנטרף לאסור את הקדירה ולא למלקות

^[3] א"נ אסורין בנתינת טעם אס נפלו צקדירה ומנטרפיין לאסור בתערובת יבש צלא נתינת טעם והשתא הוי מנטרפיין יח) כמו אין מנטרפיין

^[4] דסיפא דרישא שמועין: יע' מוס' ע"ז סח: דרי"ה רש"י. ומוס' מעילה יח. דרי"ה תין: